

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2025 r.

sprawy **A.S.**,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie,

z dnia 27 czerwca 2024 r., sygn. akt II AKa 286/23,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie,

z dnia 23 sierpnia 2023 r., sygn. akt III K 160/16,

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć skazanego A.S. kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego**

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2023 r., sygn. akt III K 160/16, uznał oskarżonego A. S. za winnego szczegółowo

opisanych w wyroku przestępstw: z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 1), z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 300 stawek dziennych grzywny po 150 zł każda oraz karę 4 lat pozbawienia wolności (pkt 2); z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzył mu karę miesiąca pozbawienia wolności. Sąd I instancji połączył kary jednostkowe i na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., wymierzył karę łączną 5 lat pozbawienia wolności (pkt 4). Sąd orzekł ponadto w przedmiocie nawiązki (pkt 5).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 27 czerwca 2024 r., sygn. akt II AKa 286/23,

zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności z pkt. 4,
2. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 oraz z kwalifikacji prawnej wyeliminował określenia dotyczące działania oskarżonego w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k. i karę pozbawienia wolności wymierzoną za ten czyn obniżył do roku,
3. karę pozbawienia wolności orzeczoną w pkt. 2 obniżył do 3 lat pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności” (pkt I wyroku),

w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymując w mocy (pkt II wyroku).

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości, zarzucając:

„- rażące naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć istotny wpływ na wynik postępowania karnego, a to art. 156 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. — poprzez naruszenie przysługującego oskarżonemu prawa do obrony i uniemożliwienie mu kompleksowego zapoznania się z aktami niniejszego

postępowania sądowego — pomimo prawidłowo zgłoszonych w tym zakresie wniosków oskarżonego oraz jego obrońcy;

- rażące naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć istotny wpływ na wynik postępowania karnego a to art. 170 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 392 § 1 k.p.k. — poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadków T. L., M. L., M. R., M. B., A. D., Ł. B., S. H., R. K., S. B., M. G., Ł. Z., P. H., B. K., K. L., N. L., K. P., J. A., L. S., D. J., T. S., A. B., G. Z., S. W., M. S., R. W., K. K., K. G., R. S., K. S. i G. S., przy czym T. L. i M. L. na okoliczność posiadania samochodu C., zaś pozostali świadkowie na okoliczność uczestnictwa oskarżonego w grupie przestępczej, a R. S., K. S. i G. S. na okoliczność rejestracji samochodu B. — pomimo iż zasada bezpośredniości przeprowadzania dowodu z zeznań świadków w toku postępowania karnego wymaga, aby dany świadek został przez Sąd przesłuchany osobiście, bez zastępowania treści tego dowodu wyłącznie odczytaniem protokołu zawierającego jego wcześniejsze depozycje, w szczególności wówczas gdy świadek jest osobą pokrzywdzoną lub współoskarżoną o popełnienie przypisanego oskarżonemu przestępstwa, a więc dysponuje informacjami podstawowymi dla przyjęcia sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzuconego mu aktem oskarżenia przestępstwa”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w Szczecinie wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszym zarzucie skarżący podniósł, że Sąd odwoławczy naruszył art. 156 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez „uniemożliwienie mu kompleksowego zapoznania się z aktami niniejszego postępowania sądowego”. Należy odnotować, że zarzut o identycznej treści skarżący podniósł względem Sądu I instancji. Także wówczas obrońca wskazywał, że administracja penitencjarna uniemożliwiła

skazanemu A. S. zapoznanie się z aktami w odpowiednio długim czasie. Sąd odwoławczy uznając zarzut za bezzasadny uzasadnił należycie, że skazany miał warunki i możliwość pełnego zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w postępowaniu. Na etapie kasacyjnym zarzut naruszenia prawa do obrony został zaś skierowany przeciwko rozstrzygnięciu Sądu odwoławczego. Tymczasem w trakcie postępowania odwoławczego dwukrotnie odraczano termin rozprawy apelacyjnej w celu udostępnienia skazanemu całości akt postępowania. Skazany – jak zasadnie wykazał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd odwoławczy – zapoznawał się z tymi aktami (k. 3853; 3858; 3854, 3870, 3872; 3.873-3874; 3889-3890 akt). Z informacji przekazanych przez administrację penitencjarną wynika jednak, że brak wykorzystania pełnego czasu na zapoznanie się z aktami był konsekwencją postawy samego skazanego. Skazany bowiem rezygnował z możliwości zapoznania się z aktami w pełnym wymiarze czasu. W takiej sytuacji całkowicie uprawnione było nieuwzględnienie kolejnego wniosku skazanego. Prawo do obrony zostało bowiem skazanemu zapewnione. Zawinione nieskorzystanie z tego prawa przez skazanego nie podlega natomiast ochronie, a tym samym nie może być mowy o naruszeniu art. 156 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. Na marginesie należy jedynie zauważyć, że okoliczności, o których mowa wyżej, zostały w kasacji całkowicie pominięte.

Drugi zarzut kasacyjny również jest oczywiście bezzasadny. Sąd odwoławczy nie dopuścił się obrazy art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 392 § 1 k.p.k. W pierwszej kolejności należy odnotować, że w apelacji obrońca skazanego nie podnosił zarzutu naruszenia zasady bezpośredniości, czy też pominięcia w ustaleniach faktycznych dowodu z zeznań szeregu świadków obecnie wymienionych w zarzucie kasacyjnym. Obrońca w apelacji podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w przedmiocie sprawstwa przypisanych skazanemu czynów nie wskazał, by prawidłowe ustalenie stanu faktycznego wymagało bezpośredniego przesłuchania tych świadków, o których mowa w kasacji. Obecnie podnoszony zarzut należy zatem uznać za niedopuszczalne traktowanie postępowania kasacyjnego jako postępowania przed sądem III instancji – a nie weryfikującego naruszenie prawa przez Sąd odwoławczy (art. 523 § 1 k.p.k.). Skarżący w uzasadnieniu kasacji kwestionuje również wiarygodność zeznań T. L. ,

ale co należy podkreślić, w apelacji brak było zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. związanego z tym świadkiem. W kasacji natomiast obrońca starał się zeznaniami niektórych wskazanych świadków, wykazać niewiarygodność T. L. , którego zeznania stanowiły między innymi podstawę ustaleń faktycznych oraz to, że skazany nie popełnił przypisanych mu czynów.

Niezależnie od powyższego należy uznać, że skarżący nie wykazał, by ewentualne bezpośrednie przesłuchanie wymienionych świadków miało istotny wpływ na treść wyroku Sądu odwoławczego. Samo powołanie się na hipotetyczną możliwość ustalenia odmiennego stanu faktycznego po uzupełnieniu materiału dowodowego nie może stanowić uczynienia zadość wymogom, które stawia treść art. 523 § 1 k.p.k. Dodać należy, że Sąd odwoławczy szczegółowo wskazał, z jakiego powodu nie budzi wątpliwości sprawstwo skazanego, a także to, jakie zeznania świadków pozwalają na przypisanie skazanemu odpowiedzialności karnej za zarzucane mu czyny. Okoliczności te powodują, że zarzut był bezzasadny w stopniu oczywistym.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]